

30

JUBILEUMI ÜNNEPI KÖSZÖNTŐ

2020. IX. 10. Budapest, a MRE Zsinatának dísztermében

Tisztelt jubileumi hálaadó ünnepség!

Tisztelt kárpát-medencei református presbiterek közössége!

A Felvidéki Református Keresztyén Egyház magyar ajkú presbitereinek szervezete, a Szlovákiai Magyar Református Presbiteri Szövetség tisztelettel köszönti az ünnepelt Magyar Református Presbiteri Szövetséget, megalakulásának 30. évfordulója alkalmából.

Tisztelettel köszöntöm az Együttműködési megállapodást aláíró testvér presbiteri szövetségeket: a Kárpátaljai, a Királyhágómelléki, az Erdélyi Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségeit és a Magyar Református Presbiteri Szövetség képviselőit.

1990-ben megalakult a Magyar Református Presbiteri Szövetség. Igaz az, hogy a Magyarországi Református Egyház presbiterei szövetkeztek, de a felvidéki magyar református presbiterek is szívükbe fogadták a Presbiteri Szövetséget és sajátjuknak tekintették.

Felvidéken az elmúlt 30 évben a hét magyar egyházmegye presbiteri konferenciáin gyakran voltak vendégeink és előadóink a Magyar Református Presbiteri Szövetség vezetői és tagjai. Ez által gyakorlatban és lélekben átíveltük a trianoni határokat és kibővítettük a Magyar Református Presbiteri Szövetség hatókörét.

2012 szeptember 29-én Rimaszombatban a felvidéki Református Egyház hét magyar ajkú egyházmegyének képviselője megalapította a Szlovákiai Magyar Református Presbiteri Szövetséget, amelynek Alapszabályzatát a Zsinat jóváhagyta, a Kulturális Minisztérium bejegyezte az egyházhoz kötődő nonprofit szervezetek jegyzékébe, amely önálló jogi személyként van nyilvántartva.

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Tudom, hogy egy jubileumi ünnepen rövid köszöntést illik mondani. Most mégis tisztelettel kérem az Önök türelmét meghallgatni egy rövid bemutatást a felvidéki presbiterek életéről azért, hogy a Kárpát-medencében élő és szolgáló presbiter testvérek hallják, hogy 2020-ban a szolgálatot milyen körülmények között végzik a felvidéki magyar presbiterek.

Az előző 100 év történései máig kihatással vannak a mindennapi életünkre.

1920-ban a nagyhatalmak és a nemzetek fölötti gazdasági érdekkörök a trianoni békediktátum által átjárhatatlan határokat húztak meg 100 évvel ezelőtt.

1945 után a Beneš dekrétumok által Felvidéken megtizedelték a tömb magyar régiók településeit, főleg a jómódú református gazdákat kitelepítették Magyarországra és deportálták Csehországba kényszermunkára a német szudéta vidékre. Voltak református gyülekezetek, ahonnan a családok 70 százalékát kitelepítették.

1945-ben elhurcolták a magyar nemzetiségű férfiakat és nőket a „Málenkij robot” – „Kis munkára”, amely több évig tartó kényszermunkát jelentett a fogolytáborokban.

1945-ben likvidálták a felvidéki vezető társadalmi réteget, az értelmiséget, otthonukból elűzték, vagy politikai átnevelésre vitték gulagba, ez történt a máig háborús bűnösnek megítélt gróf Esterházy Jánossal.

1946 nyarán jelent meg Andrej Maťašík tollából egy cikk a reszlovakizáció kapcsán. Ebben a cikkben méltatta a Szlovák Liga „visszaszlovákosító” tendenciáját, és eljutott arra a megállapításra, hogy a reszlovakizációval Közép Európa egyik legégetőbb problémája tűnik el: a több mint száz éve tartó szlovák–magyar ellentét."

Az **1989**-es politikai és gazdasági változások után a felvidéki magyar nemzetközösséget és annak keretében a református népet a szlovák nacionalista politika a magyar nemzetrészt nemzetgyalázó és asszimilációs nyomás alá helyezte, bizonyos időszakokban többet vagy kevesebbet. Ez volt jellemző a Mečiar kormány alatt kialakított Szlovák Köztársaság új Alkotmányára. Mečiar kormányfő kirohanásaiban kijelentette azt is, hogy: (idézem szlovák nyelven) „Maďari za Dunaj!” ami azt jelenti, hogy: „Magyarok takarodjatok a Duna túl oldalára” majd Ján Slota, szlovák nemzeti nacionalista vezér, aki tankokkal kívánt menni egész Budapestig. Ezek a gyűlölködő kijelentések máig élnek, és ha ütni kell a magyart, akkor a nacionalista politika előveszi a magyar kártyát.

2020 június 2. volt az utolsó 100 év meglepetése. Igor Matovič miniszterelnök úr a pozsonyi várba meghívta a Trianoni béke diktátum 100-ik évfordulója alkalmából rendezett baráti találkozásra a felvidéki magyar nemzet képviselőit, 100 felvidéki magyar nemzetiségű tisztségviselőt.

A miniszterelnök úr egyedül fogadta a felvidéki magyarság képviselőit, amelyen jelen volt a felvidéki magyar politika, iskolaügy, kultúra, egyházak képviselője, és jelen volt a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház képviselője: Fazekas László püspök és Fekete Vince főgondnok. A Trianoni békediktátum a Szlovák Köztársaság politikai képviselőjének eddig vörös posztó és tabu téma volt. 100 év alatt Matovič miniszterelnök úr volt az első miniszterelnök, aki ezt a tabu témát nyilvánosan felvállalta, és mert erről nyilvánosan beszélni.

Ennek ellenére máig is a felvidéki magyar anyanyelvű polgár, aki hivatalosan magyarnak vallja magát, politikailag és életvitelben hátráltatva van többet vagy kevesebbet, azért mert a 1992.IX.1-i Alkotmány másodrendű polgárra degradálta a felvidéki magyar nemzetiségű tagjait.

A felvidéki magyar népközösség és intézményei sújtva vannak a 1995. december 9-i Nyelvtörvénnyel, amely ma is védi a többségi nemzet nyelvhasználat jogát a létszámban kisebbségben élő nemzetek ellen.

2007. szeptember 20-án, 13 évvel ezelőtt a Szlovák Köztársaság parlamentje újra megerősítette és hatályban hagyta a Beneš dekrétumokat, amely értelmében a magyar lakosok még mindig háborús bűnösök, jogilag máig megbízhatatlan személyek.

A szlovák honatyák ezzel a döntéssel a Beneš dekrétumoknak örökérvényességet szavaztak meg, amely értelmében az előző döntések nem kérdőjelezhetőek, érinthetetlenek és meg nem változthatóak.

2020-ban még mindig hatályban vannak a Beneš dekrétumok törvényei. Ezt bizonyítja az a bírósági eljárás, amely szerint kisajátítási eljárás folyik a magyar tulajdonban levő szántóföldek és erdők államosítása ügyében.

Az utolsó 30 évben egyházi vonalon megszülettek a létfontosságú szervezeti egységek, amelyek a fent említett felvidéki megsemmisítő történetekben előmozdították a gyógyulást, és a Kárpát-medencének meghozták a megmaradást és az új alkotó körülményeket.

1990-ben a MRPSZ megalakulásával egy olyan szervezet alakult, amely eszmeileg egyesítette a magyar református presbitereket.

2009. május 22-én Debrecenben a Magyar Református Egyház Alkotmányozó Zsinata újból egybekötötte a Kárpát-medence református egyháztesteit.

2014. november 8-án a sárospataki református templomban a MRE tagegyházainak presbiteri szövetségei Együttműködési megállapodást kötöttek és így a trianoni határok átívelésével jelképesen egybekapcsolták a Kárpát-medencében tisztséget viselő magyar református presbitereket.

A presbiteri tisztség viselését akkor tudja méltóképpen betölteni a presbiter, ha egyértelmű életvitelt folytat a hit gyakorlásával a gyülekezet közösségében, szóban, életvitelben, magatartásával, kiállásával.

A presbiter a tisztségét csak Isten kegyelméből, Jézus Krisztus szeretetéből és a Szent Lélek vezetése által tudja bölcsen betölteni és viselni a terheket.

2020-ban a tisztújítás évében elvárjuk a felvidéki presbiter tisztségre jelölttől azt, hogy betartsa a Szentírás elveit, bízson Isten megtartó kegyelmében, szolgálatához kérje a Szent Lélek vezetését, életvitelével hirdesse Krisztus megváltó szeretetét.

Elvárjuk azt, hogy rendszeresen látogassa az istentiszteleteket, gyakorolja az úrvacsorai közösséget, ajándékba kapott gyümölcsöket tegye közhasznúvá, tevőlegesen vegyen részt a gyülekezet alkalmain, pénzadományával támogassa gyülekezetét és kellő felelősséggel mérje fel a testi, szellemi és fizikai állapotát a 6 éves szolgálat távlatára.

A felvidéki magyar református nép megmaradása érdekében a jelöltektől elvárjuk a **református magyar nemzeti patrióta öntudatot**, annak megélését, felelősség tudatú szolgálatot és a presbiter tisztség méltó viselését és betöltését.

A felvidéki magyar református presbiternek ezt a **Református életmodell képet** kell hatékonyan képviselnie a szülőföldön, a Kárpát-medencében és a világban.

A felvidéki reformátusságban a trianoni diktátum 100 évig tartó sújtásai alatt kialakult a **nemzetmegtartó önvédekezési mechanizmus**, amelyben a református hit magyar nyelvű megvallása és a magyar nemzeti és keresztyén kultúra ápolása az utolsó 10 évben párosult a **nemzet megtartó magyar patriotizmusával**.

Felvidéken, a nyelvhatáron, a perem vidéken és szórványban, a lelkes vagy a presbiter végzi a magyar anyanyelv tanítását, gyakorlását, használatát a vasárnapi iskolában, vagy a gyermek és ifjúsági alkalmak keretében.

A magyar nyelven tartott liturgia, a magyar református egyházzene, a megemlékezések a nemzeti ünnepeinkre és kulturális eseményekre, döntő többségben mindezt a református lelkipásztorok, a gondnokok és presbiterek végzik, aki a településen felelősséget vállalnak a múltért, jelenért és jövőért.

A felvidéki magyar népközösség 100 éve tartó csatáiban harcol a burkolt vagy nyílt nemzeti asszimiláció ellen. Napi szinten küzdünk a széles úton haladók könnyelmű és felelőtlen konzum életvitelle ellen, amely erősen csökkenti nemzetrésznünk létszámát és küzdünk a megmaradásért az iskola, kultúra, egyház, közösségeink, a gazdaság harcterein, és szerintem ezeket a csatákat vívják presbiter testvéreim a Kárpát-medence összes elcsatolt országrészeiben: Kárpátalján, Partiumban, Erdélyben, Délvidéken, Horvátországban, Szlovéniában, Ausztriában egyaránt, több vagy kevesebb mértékben.

Minden emberi rosszindulat ellenére a Teremtő Isten akarata a meghatározó.

*100*év Trianoni békediktátum után a megsemmisítő megpróbáltatások ellenére a felvidéki magyar nemzetrésznünk kultúrája és abban a magyar református nép hite ma is él, mert a Teremtő Isten kegyelme megtartott bennünket.

Erre a kegyelemre emlékeztünk harangzúgással 2020. június 4-én 16:30 órakor Pozsonytól Tiszacsernyőig és a Kárpát-medence egységes magyar reformátusságával együtt.

2016-tól új életjelet adott magáról a felvidéki magyar reformátusság, **új jövőt épít**, bölcsődéket, óvodákat, iskolát és templomot nyit, hogy a felnövekvő generációval megismertesse a Teremtő Isten akaratát, Jézus Krisztus szeretetét és a Szent Lélek vezetését.

A magyar anyanyelvű református hitvalló őseinktől örökölt hitbeli értékek, erkölcsi és anyagi javak megőrzése azzal a céllal történnek, hogy **református magyar nemzeti patrióta öntudatot és lelkületet** neveljünk, ápoljunk, megtartsunk és átörökítsünk a jövő református generációknak.

Mivel nagy az asszimilációs és szekularizációs nyomás, ezért ne elégedjünk meg azzal, hogy kialakuló tűzhelyet hagyjunk magunk után, hanem úgy szolgáljunk, hogy **éző tűzhelyet** örökítsünk át és **lángoló fáklyát** adjunk a jövő generáció kezébe. Az éző fáklya továbbadásánál szükségünk van az egységes reformátusságra és a kölcsönhatásra.

A csonka országban élő magyar reformátusságnak szerintem szüksége van **az elcsatolt részek református magyar nemzeti patrióta öntudatára**, és nekünk az elcsatolt részekben élőknek szükségünk van az anyaország **lelki és nemzeti egységet megtartó anya bázisára**.

A Kárpát-medencében csak egy magyar nemzet van és csak egy református nép, és ezért a Magyar Református Egyházra és a Magyar Református Presbiteri Szövetségek egységes reprezentatív képviselőjére szükségünk van továbbra is, ahol a következő 30 évben is őrizni kell a tűzhely melegét és a fáklya fényét.

Ma, amikor hálát adunk Istennek a Presbiteri Szövetség 30 éves jubileumáért, kérem, engedjék meg, hogy megköszönjem a Presbiteri Szövetségnek a testvéri együttműködést és befogadást a közösségbe, megköszönjem a tisztségviselőinek a sokféle formában nyújtott segítséget és szeretetet.

Tisztelt Magyar Református Presbiteri Szövetség!

Isten áldását kérem a Szövetség vezető tisztségviselőire és munkatársaira, tagságára és szimpatizánsaira. Kívánok Önöknek erőt, egészséget és áldást, békességet, hogy a kitűzött célokat sikeresen és örömmel tudják elvégezni Isten dicsőségére a következő években.

Isten áldja a Presbiteri Szövetséget!

Komárom, 2020. június 25.

Áldás, békesség köszöntéssel

Fekete Vince
a SzMRPSz megbízott elnöke